

Προς τη Γάζα, Για τη Γάζα

Το Freedom Flotilla Coalition και το Global March to Gaza είναι η πρακτική αποκρουστικότητα της ηθικής και πολιτικής αψύπνισης των κοινωνιών της Δύσης απέναντι στο ειδεχθέστερο έγκλημα της εποχής μας. Για πολλούς μήνες, με φωτεινές εξαιρέσεις τα κινήματα των φοιτητικών καταλήψεων στις ΗΠΑ και την δυτική Ευρώπη, τις διαδηλώσεις του Stop The War Coalition στο Ηνωμένο Βασίλειο και τη συντεταγμένη προσπάθεια μαζικών φορέων και των επι μέρους οργανώσεων του BDS σε Ισπανία Ιρλανδία, Ιταλία κ.α. να διαρρήξουν τους δεσμούς των κρατών τους με το Ισραήλ, ο δυτικός κόσμος έχει εν πολλοίς παραμείνει από απαθής ως συνένοχος στη μεθοδική εκστρατεία γενοκτονίας ενάντια στον Παλαιστινιακό λαό.

Φαίνεται πια ότι στη γερασμένη Ευρώπη και την παρακμάζουσα Αμερική, η απανθρωποποίηση του Παλαιστινιακού λαού έχει κατοχυρωθεί ως λανθάνουσα παραδοχή σε μεγάλες μερίδες του πληθυσμού τους. Η συστηματική εκστρατεία παραχάραξης της ιστορίας της Δυτικής Ασίας, η απόκρυψη και συσκότιση των ευθυνών των μεγάλων αποικιοκρατικών και ιμπεριαλιστικών δυνάμεων της Δύσης για τη διαρκή αστάθεια στην περιοχή διαπλέκεται με το σύγχρονο γεωπολιτικό συμφέρον και γεννάει μια από τις πιο σκοτεινές στιγμές της δυτικής ηγεμονίας: επί 20 μήνες, ένας πληθυσμός 2.2 εκατομμυρίων ανθρώπων πολιορκείται σε μια στενή λωρίδα γης χωρίς διακηρυγμένο τακτικό ή πολιτικό στόχο από τον επιτιθέμενο πέρα από την ολοκληρωτική εξολόθρευση του, υπό τα πυρά όπλων που έχουν παραχθεί στα πιο σύγχρονα εργοστάσια και σχεδιαστεί από δεκάδες «λαμπρά» μυαλά με θητεία στα πιο ζηλευτά πανεπιστήμια του κόσμου, έχοντας το «προνόμιο» να αποτελούν τα δοκιμαστικά πεδία βολής της σύζευξης της σύγχρονης τεχνολογίας πολέμου με την ταχύτατη ανάπτυξη της τεχνητής νοημοσύνης. **Και όλα αυτά σε απευθείας μετάδοση χάρη στα κοινωνικά δίκτυα που μας προσφέρουν μια οπτική αμεσότητα που έλειπε από προηγούμενες γενοκτονίες.**

Αυτό το έγκλημα δεν μπορεί να επιτραπεί πια. Αυτή είναι η συλλογική απόφαση των χιλιάδων ανθρώπων που θα συμμετέχουν στις διαδηλώσεις στη Ράφα, την Αθήνα, την Ευρώπη και όλο τον κόσμο στις 15 Ιουνίου. Η αριστερά προφανώς θα έπρεπε να έχει κάνει περισσότερα, όμως τώρα δεν υπάρχει χρόνος για αντιπαραγωγικές αλληλοκατηγορίες και παραλυτικές αποτιμήσεις.

Το ελληνικό κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη υποχώρησε σημαντικά τα τελευταία χρόνια. Ακολούθησε τη συνολικά πτωτική πορεία των πολιτικών αγώνων και κινηματικών διεκδικήσεων από το 2015 και έπειτα. Το πλήγμα που δέχτηκαν τα συλλογικά οράματα με την ήττα των αντιμνημονιακών αγώνων συνδυάστηκε με την εγκατάλειψη μιας σύγχρονης αντίληψης για

τον ιμπεριαλισμό από μεγάλη μερίδα της αριστεράς. Η πυξίδα της απομαγνητίστηκε, η φιγούρα του βασικού εχθρού της ειρήνης θόλωνε καθώς όλο και περισσότερο η αριστερά κλεινόταν σε έναν κόσμο ήττας και υποταγής που περισσότερο αντανakλούσε τη δική της κατάσταση παρά τις διαθέσεις των λαών του Παγκόσμιου Νότου. Ταυτόχρονα, αντικειμενικές συνθήκες όπως η απουσία εκτεταμένων και ενσωματωμένων αραβικών κοινοτήτων αφαιρούσαν από το κίνημα ένα σημαντικό κοινωνικό υλικό που οι άλλες ευρωπαϊκές χώρες έχουν σε αφθονία.

Παράλληλα, δεν πρέπει να ξεχνάμε και μια στρεβλή αντίληψη για τον κρίσιμο ρόλο της χώρας μας στην υποστήριξη του Ισραήλ. Η Αθήνα δεν απολαμβάνει το ειδικό διπλωματικό και πολιτικό βάρος του Λονδίνου, του Παρισιού ή έστω της Ρώμης. Δεν παράγει το κρίσιμο και απολύτως αναγκαίο στρατιωτικό υλικό που προμηθεύουν οι ΗΠΑ και η Γερμανία, μεταξύ άλλων, στην πολεμική μηχανή του σιωνιστικού κράτους. Μία δημόσια καταδίκη του Νετανιάχου και των γενοκτονικών πρακτικών του από την ελληνική κυβέρνηση δεν θα είχε το ίδιο διπλωματικό κόστος για την πολιτική του Ισραήλ. Έτσι η ελληνική κοινωνία και ο πιο στενός πυρήνας του κινήματος αλληλεγγύης δεν αισθάνεται την απαραίτητη εγγύτητα στα κέντρα λήψης αποφάσεων ώστε να κινητοποιηθεί με την ίδια ενέργεια που χαρακτηρίζει τα αντίστοιχα κινήματα (και το πολιτικό τους νεύρο) στις χώρες της Δύσης.

Αυτή την αντίληψη πραγμάτων πρέπει να ανατρέψουμε το συντομότερο. Πράγματι, η χώρα παραμένει χαμηλά στον κατάλογο με τα πραγματικά επιδραστικά κράτη του πλανήτη μας αλλά η γεωγραφική της θέση, ο ανταγωνισμός με την Τουρκία στο Αιγαίο και ευρύτερα στην ανατολική Μεσόγειο, σε συνδυασμό με ένα πρόθυμο για κάθε είδους συμμαχίες πολιτικό προσωπικό που έχει προσδέσει την επιβίωση του στις Νατοϊκές επιταγές, την καθιστά πολύτιμο σύμμαχο του Ισραήλ. Οι πολιτικές και διπλωματικές σχέσεις καλλιεργήθηκαν με πρωτοφανή ένταση από το 2010 από όλες τις κυβερνήσεις στον απόηχο των γεγονότων του Mavi Marmara. Μια πράξη διεθνούς τρομοκρατίας και πειρατείας ενάντια σε μια ανθρωπιστική νηοπομπή γίνεται αφορμή για σύσφιξη των σχέσεων με το κράτος-πειρατή με κεντρικό υπολογισμό τη δημιουργία αντίβαρου στην ανερχόμενη γεωπολιτική ισχύ της Τουρκίας. Τα μνημονιακά τερατουργήματα εμπεδώνουν την αλλαγή πλεύσης προς την αγκαλιά του σιωνιστικού κράτους. **Η εξωτερική πολιτική της χώρας αντανakλά με ευκρίνεια πλέον το γάντζωμα μιας πολιτικής και οικονομικής ελίτ στην εξουσία που δεν υπολογίζει απολύτως τίποτα πέρα από τη διαρκή ανάγκη της για εύκολο κέρδος και εκδούλευση στο δυτικό ιμπεριαλιστικό μπλοκ.**

Το Ισραήλ αποτελεί πλέον τον πιο προνομιακό οικονομικό εταίρο της χώρας στην περιοχή με τις εμπορικές συναλλαγές να αυξάνονται σταθερά τα τελευταία χρόνια. Προσπάθειες ακαδημαϊκής διασύνδεσης των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων των δύο χωρών κάνουν την εμφάνιση τους από το 2015 και μετά, χωρίς ωστόσο να φτάνουν (ακόμα) το επίπεδο διασύνδεσης που χαρακτηρίζει άλλες ευρωπαϊκές χώρες και τις ΗΠΑ. **Σε όλα τα επίπεδα επιχειρείται από το κυρίαρχο πολιτικό σύστημα και τον επιχειρηματικό κόσμο της χώρας η στρατηγική ενοποίηση των δύο εταίρων.**

Ο πιο σημαντικός τομέας συνεργασίας όμως με κομβική προσφορά πολύτιμων υπηρεσιών στο Ισραήλ εν μέσω γενοκτονίας και επιθετικού αμώκ απέναντι σε όλους τους γείτονες του (Συρία, Λίβανος, Ιράκ, Υεμένη, Ιράν) είναι ο στρατιωτικός. Η συμφωνία SOFA (Status Of Forces Agreement) επιτρέπει στις ένοπλες δυνάμεις του Ισραήλ να εγκαθίστανται νομότυπα και για σημαντικό χρονικό διάστημα σε ελληνικό έδαφος, ώστε να πραγματοποιούνται μακροχρόνια εκπαιδευτικά προγράμματα και να καλλιεργηθεί πνεύμα συνεργασίας και συνεννόησης μεταξύ των δύο στρατιωτικών δομών. Τρεις χώρες έχουν μόνο την τιμή να διατηρούν τέτοια συμφωνία με το Ισραήλ: οι ΗΠΑ, η Κύπρος και η Ελλάδα. Μαζί με τις συμφωνίες παραχώρησης του στρατιωτικού αεροδρομίου της Καλαμάτας στην Elbit –τον μεγαλύτερο προμηθευτή στρατιωτικού υλικού στον Ισραηλινό στρατό– για 22 χρόνια με στόχο την εκπαίδευση πιλότων μαχητικών αεροσκαφών, τις συζητήσεις για κατασκευή Iron Dome στο Αιγαίο αξίας 2 δισεκατομμυρίων ευρώ και πολλές άλλες που βρίσκονται στα σκαριά ή ήδη υλοποιούνται, η εικόνα διαμορφώνεται ζοφερά: η Ελλάδα αποτελεί στο στρατηγικό βάθος του Ισραήλ και έναν αξιόλογο πελάτη που εξασφαλίζει ροή κεφαλαίων σε μια κρίσιμη στιγμή της ιστορίας του. **Ας αναλογιστούμε πόσο σημαντικό είναι εν μέσω απειλών του Τελ Αβιβ για αεροπορικά πλήγματα στο πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν να υπάρχει η δυνατότητα ισραηλινά πολεμικά αεροσκάφη να προσγειώνονται στην Ελλάδα και όχι στις ευάλωτες σε αντίποινα βάσεις τους. Θα μπορούσε το Ισραήλ να έχει αυτήν την επιθετική ρητορεία και πολιτική αν δεν είχε την κυβέρνηση Μητσοτάκη να στηρίζει άνευ όρων τα νώτα της; Γνωρίζει ο ελληνικός λαός τους κινδύνους στέγασης και ανεφοδιασμού αεροσκαφών που εμπλέκονται σε διακρατικές εχθροπραξίες;**

Για την επανεκκίνηση και ανασυγκρότηση του κινήματος αλληλεγγύης

Ο σχηματισμός της ελληνικής αντιπροσωπείας της διεθνούς πρωτοβουλίας March to Gaza (MtG) φαίνεται να αγγίζει το νεύρο ενός ευρύτερου κινήματος αλληλεγγύης που εκφράζει εδώ και καιρό αυθόρμητα τη συμπάθεια του στην υπόθεση της Παλαιστίνης. Η σημαία της σφραγίζει με την παρουσία της κάθε μεγάλη και μικρή διεκδίκηση, κάθε συλλογική στιγμή που φέρει κάποια σημασία στις ζωές των ανθρώπων. Αυτό το εύφορο έδαφος γονιμοποίησε η ελληνική πρωτοβουλία του MtG ενεργοποιώντας τα πιο προωθημένα κινηματικά αντανakλαστικά του. Η ορμητική είσοδος νέου και ετερόκλητου δυναμικού στον αγώνα επιβάλλει στα ήδη συγκροτημένα τμήματα του κινήματος την ενότητα στην δράση, βγάζει τα καλύτερα χαρακτηριστικά τους στην επιφάνεια και ανανεώνει τη ζωτικότητα του. Η αύξηση της ορατότητας του δίνει ευκαιρία για ακόμα μεγαλύτερη διείσδυση του μηνύματος στην κοινωνία. Και φυσικά, είναι ευκαιρία να διεξαχθεί σε πραγματικές συνθήκες «μάχης» η συζήτηση για το πολιτικό πλαίσιο που μπορεί να μας καταστήσει χρήσιμους στην Παλαιστινιακή υπόθεση και θα επηρεάσει προς όφελος μας τον ευρύτερο συσχετισμό δύναμης.

Είναι αυτές οι στιγμές ανάτασης του κινήματος που τα πράγματα φαίνεται να γίνονται πιο απλά και ταυτόχρονα πιο αποτελεσματικά. **Η πολιτική και κοινωνική του ευρύτητα, το άρωμα**

«πλατειακής» ενεργοποίησης και συμμετοχής, οι εκατοντάδες μεμονωμένοι άνθρωποι που θέτουν με ανιδιοτέλεια τις ατομικές τους δεξιότητες σε ένα συλλογικό σκοπό που υπερβαίνει και ενοποιεί. Η βαριά κληρονομιά του οργανωμένου κινήματος αλληλεγγύης με δεκαετίες ουσιαστικής συνεισφοράς στον αγώνα των Παλαιστινίων έχει πλέον ένα μαζικό όχημα στο οποίο μπορεί να σμίξει με ένα νέο δυναμικό που μπαίνει με πιο σύγχρονες παραστάσεις και ελατήρια αγώνα, ανανεώνοντας την πολιτικοκοινωνική εργαλειοθήκη του. Η διατήρηση του MtG και μετά την ολοκλήρωση της αποστολής, η στενή σύνδεση και επικοινωνία με ήδη επιτυχημένα εγχειρήματα όπως το BDS Greece, η οργανωτική του συγκρότηση σε όλη την χώρα με αμεσότητα και ισοτιμία είναι το επόμενο βήμα που πρέπει να δεσμεύει κάθε δύναμη που θέλει να συμβάλει πραγματικά στο κίνημα αλληλεγγύης.

Χρειάζεται να μάθουμε από τα λάθη και τις ανεπάρκειες μας τον τελευταίο ενάμιση χρόνο και να κάνουμε μια δυναμική επανεκίνηση, αξιοποιώντας και την εμπειρία των τελευταίων εβδομάδων. Απαιτείται μεταξύ άλλων, μεγαλύτερη συνέπεια και ξεκάθαρη στόχευση στο κίνημα προκειμένου το κάλεσμα σε μποϊκοτάζ της γενοκτονίας να αποκτήσει συγκεκριμένους και απτούς στόχους. Μπροστά σε ένα ακόμα μακρύ ελληνικό καλοκαίρι, αυτό συνεπάγεται την ευθύνη να μην γίνει η χώρας μας τόπος αναφυχής για τους εγκληματίες πολέμου που υπηρετούν στον IDF και έχουν αριστεύσει στη δολοφονία αμάχων τον τελευταίο ενάμιση χρόνο. Επιπλέον, σημαίνει σε κάθε περίπτωση την υπέρβαση εκφυλιστικών φαινομένων όπως αυτών που είδαμε τον Οκτώβριο του 2024, στον ένα χρόνο από την έναρξη της ισραηλινής επίθεσης, με διαφορετικές μέρες πορείων και έλλειψη στοιχειωδους συντονισμού μέσα στο κίνημα αλληλεγγύης. Δυστυχώς, τα πρώτα σημάδια από τα διαφορετικά καλέσματα για τις πορείες στις 15 Ιουνίου δεν είναι ενθαρρυντικά. **Ο δρόμος για την ανασυγκρότηση του κινήματος αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη είναι σίγουρα μακρύς αλλά οι τελευταίες εβδομάδες δείχνουν πως υπάρχει κοινωνική διαθεσιμότητα για κάτι τέτοιο.**

Ακόμα περισσότερο, το MtG μπορεί να αποτελέσει, σε συνδυασμό με το Freedom Flotilla Coalition και το караβάνι Sumud, μια «διεθνή» της αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη με συντονισμένες και ταυτόχρονες κινητοποιήσεις σε όλο τον κόσμο που θα ασκούν πολιτική πίεση στις επιμέρους κυβερνήσεις να διαρρήξουν τους δεσμούς τους με το Ισραήλ, να επιβάλλουν κυρώσεις, να κατοχυρώσουν μια κουλτούρα ατομικού και συλλογικού μποϊκοτάζ σε όλο τον κόσμο. Μπορεί ακόμη να συντονίσει και να πρωτοστατήσει σε διαδηλώσεις και σε άλλες χώρες άμεσου πολιτικού ενδιαφέροντος. Θα μπορούσαν οι Βρυξέλλες, ως έδρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, να είναι ένας από τους επόμενους προορισμούς που θα αναδείξουν το χάσμα τοποθέτησης που υπάρχει ανάμεσα στους λαούς της Ευρώπης και τις κυβερνήσεις τους. Ακόμα καλύτερα, θα μπορούσαμε να ανανεώσουμε το ραντεβού μας για την ίδια την Γάζα. Όταν θα στέκεται ξανα ειρηνική, ελεύθερη, θα μπορούμε να συμβάλλουμε με τις όποιες δυνάμεις μας στην ανασυγκρότηση της κοινωνίας της και την ανοικοδόμηση των ισοπεδωμένων από την Ισραηλινή γενοκτονική επιθετικότητα πόλεων της.